

**การรับรู้ความเสี่ยงและภาพลักษณ์ของประเทศไทย:
ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย**
**Perception of Risks and Image of Thailand:
International Tourists' Opinions Before and After Traveling to Thailand**

กุลวดี ตระการพูลทรัพย์¹ และพรพิมล ชุตติศิลป์²

Kulwadee Trakampoosub¹ and Pompiamol Chutisilp²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติ จำนวน 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพ ด้านการขาดความมั่นคงทางการเมือง ด้านการก่อการร้าย ด้านความแตกต่างทางอาหาร ด้านความแตกต่างทางวัฒนธรรม ด้านความเชื่อทางการเมืองและศาสนา และด้านอาชญากรรม ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางมาประเทศไทย และศึกษาความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยก่อนและหลังการเดินทางในส่วนความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ความปลอดภัย การขนส่งมวลชน ความมีน้ำใจ ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากเอกสารและการวิจัยเชิงปริมาณ จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 ตัวอย่าง โดยการสุ่มแบบไม่เจาะจงด้วยแบบสอบถาม และนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ร้อยละ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test (Independent samples) F-test (One-way ANOVA) โดยใช้ระดับนัยสำคัญที่ .05 ผลการศึกษาพบว่า

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศไทยก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับน้อย โดยด้านการก่อการร้ายอยู่ในระดับน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านลดลงทุกด้าน ปัจจัยส่วนบุคคลคือ เพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และระดับการรับรู้ความเสี่ยง มีความสัมพันธ์กับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทาง และจำนวนครั้งที่มาท่องเที่ยวไทย และความตั้งใจจะเยือนซ้ำ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทาง ขณะที่ช่วงอายุสัมพันธ์กับการรับรู้ความเสี่ยงหลังเดินทาง ด้านความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ไทยก่อนและหลังเดินทาง พบว่า ก่อนเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับดีมาก ด้านขนส่งมวลชน และความปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง หากหลังเดินทางภาพรวมและรายด้านเพิ่มขึ้นทุกด้าน ดังนั้น การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศไทยในวงกว้าง เพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ จึงจำเป็นยิ่ง

คำสำคัญ : การรับรู้ความเสี่ยง ; ภาพลักษณ์ของประเทศไทย ; ระดับการรับรู้ความเสี่ยง

ABSTRACT

This research aimed to investigate and compare the 7 factors regarding risks as perceived by international tourists: health, political instability, terrorism, strange food, culture barriers, political and religious dogma, and crime; to examine the relationship between personal factors and factors of perceived risks before and after traveling to Thailand; and to investigate opinions of international tourists toward Thailand's image before and after traveling to Thailand regarding the 5 factors : tourism resources, tourism personnel, safety,

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการท่องเที่ยว วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการบริการ มหาวิทยาลัยรังสิต

² Ph.D. (Linguistics) อาจารย์ วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการบริการ มหาวิทยาลัยรังสิต

รับต้นฉบับ 28 สิงหาคม 2557 รับลงพิมพ์ 14 ตุลาคม 2557

public transportation, and Thai hospitality. Data were collected from documents and survey research of 385 samples by using a questionnaire, and then analyzed by using the SPSS for windows. The statistics used in data analyses were percentage, frequency, mean, standard deviation, t-test, f-test and one-way ANOVA. The level of significance was determined at the 0.05 level.

The result showed that the overall level of perceived risks before and after traveling to Thailand was found at the low level, and so were the opinions regarding individual factors, which were also low, with the terrorism factor found at a very low level. The comparisons of perceived risks before and after traveling to Thailand showed that perception regarding all the factors decreased. Gender, marital status, level of education and personal risk were correlated to the factors of perceived risks before and after traveling. While numbers of visits to Thailand and revisit intention were correlated to the factors of perceived risks before traveling, while age was correlated to the factors of perceived risk. The opinions on Thailand's image before and after traveling were at the high level regarding all the factors. Before traveling, factors such as public transportation and safety were found at the moderate level. After traveling, however, perception regarding Thailand's image increased in all the factors.

Keywords : Perceived Risk ; Image of Thailand ; Level of Perceived Risk

บทนำ

การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการกระจายรายได้และการหมุนเวียนของเงินในระบบเศรษฐกิจภายในประเทศทั้งจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic tourists) และการใช้จ่ายเงินตราต่างประเทศของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ (In bound tourists) (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554) ประเทศไทยถือเป็นประเทศหนึ่งที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวหลากหลายประเภทความโดดเด่นทางธรรมชาติทั้งทางบกและชายฝั่งทะเล ความวิจิตรและทรงคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรม วิถีชีวิตของชุมชนชนบทที่มีความเป็นเอกลักษณ์ ก่อปรกับอุปนิสัยของคนไทยที่เอื้อเฟื้อและเป็นมิตรไมตรี ส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในสายตาของโลก (ASEAN National Tourism Organizations, 2008)

องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวได้จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2503 ขณะนั้นประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวน 81,340 คน สร้างรายได้ 196 ล้านบาท และนับแต่นั้นจนถึงปี พ.ศ. 2555 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็น 22.35 ล้านคน มีรายได้สูงถึง 9.8 แสนล้านบาท อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. 2552 จำนวนนักท่องเที่ยวลดลงเนื่องจากเหตุการณ์ทางการเมืองในประเทศ มีการปิดสนามบินนานาชาติสุวรรณภูมิ (CNN, 2008) ส่งผลให้

ประเทศต่างๆ จำนวน 23 ประเทศออกเอกสารประกาศเตือน (Travel warning) ถึงความเสี่ยงในการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยกอบปรักในปีต่อมาได้เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมืองขึ้นอีกครั้ง (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2552) ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวของปี 2552 ลดลงร้อยละ 11.19 เมื่อเทียบกับปี 2551

นอกจากนี้ ชาวและบทความต่างๆ ที่สะท้อนถึงความเสี่ยงและการรับรู้ความเสี่ยงของชาวต่างชาติ เช่น บทความจาก CNN Travel (Cripps, 2012) เกี่ยวกับข้อควรระวังของชาวต่างชาติกับการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น ข้อควรระวังเกี่ยวกับเชื้อโรคในน้ำแข็ง ปัญหาการรับนักท่องเที่ยวต่างชาติเพศชายจากผู้ขายบริการทางเพศ ปัญหาการหลอกลวงชาวต่างชาติจากมิชชันนารี รวมทั้งข้อมูลด้านความเสี่ยงต่างๆ เช่น เรื่องอาชญากรรม และความปลอดภัยบนท้องถนน โดยเฉพาะหน้าเว็บไซต์ของรัฐบาลอเมริกันที่ให้ข้อมูลและคำเตือนแก่พลเมืองประเทศของตนเพื่อประกอบการตัดสินใจก่อนเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย (U.S. Department of State, 2013) และการให้ข้อมูลด้านสุขภาพและความปลอดภัยบนเว็บไซต์ท่องเที่ยว เช่น Planet. (2556) การเตือนถึงอันตรายและข้อเขียนถึงปัญหาต่างๆ ที่นักท่องเที่ยวได้ประสบขณะเดินทาง

ท่องเที่ยวในประเทศไทย (Virtual tourist, 2556)

ผู้วิจัยจึงได้สังเกตเห็นว่า การที่มีการเผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับประเทศไทยในทางลบโดยสื่อต่างๆ โน้มนางของความเสียวที่จะเดินทางมาประเทศไทย หรือจากการบอกต่อจากนักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาและประสบกับปัญหาต่างๆ จะเป็นผลลบต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยอย่างมาก และอาจส่งผลต่อการตัดสินใจหรือไม่ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย อย่างไรก็ตามท่ามกลางข่าวดังกล่าวจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในแต่ละปียังคงมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาระดับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย และเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทาง ว่ามีระดับการรับรู้ความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ตลอดจนศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยก่อนและหลังเดินทาง เพื่อนำข้อมูลที่ได้เป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการด้านความเสี่ยงซึ่งส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยรวมถึงการให้ข้อมูลและประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศไทยในวงกว้างต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวต่างชาติกับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ได้แก่ เพศ สัญชาติ ประเทศที่พำนัก ช่วงอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา จำนวนผู้ร่วมเดินทาง จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ระยะเวลาที่พำนักในประเทศไทย ระดับการ

รับรู้ความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่าง ความตั้งใจที่จะเยี่ยมเยือนซ้ำของกลุ่มตัวอย่าง ที่ต่างกันมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เพศ สัญชาติ ประเทศที่พำนัก ช่วงอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา จำนวนผู้ร่วมเดินทาง จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ระยะเวลาที่พำนักในประเทศไทย ระดับการรับรู้ความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่าง และความตั้งใจที่จะเยี่ยมเยือนซ้ำของกลุ่มตัวอย่าง กับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพ ด้านขาดความมั่นคงทางการเมือง ด้านการก่อการร้าย ด้านความแตกต่างทางอาหาร ด้านความแตกต่างทางวัฒนธรรมด้านความเชื่อทางการเมืองและศาสนา ด้านอาชญากรรม

2. ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทย กับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยก่อนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านการขนส่งมวลชน และด้านความมีน้ำใจและเอาใจใส่แบบไทย

ตัวแปรตาม ประกอบด้วย

1. ผลการเปรียบเทียบเกี่ยวกับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยจำนวน 7 ด้าน
2. ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทย กับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยก่อนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 5 ด้าน

วิธีการดำเนินวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจากกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศอเมริกา กลุ่มประเทศโอเชียเนีย กลุ่มประเทศเอเชียใต้ กลุ่มประเทศอาเซียน และกลุ่มประเทศตะวันออกกลางที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2555 จำนวน 22,196,594

คน ซึ่งไม่รวมนักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศแอฟริกา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้ใช้สูตรการกำหนดกลุ่มตัวอย่างเพื่อการศึกษาวิจัยค่าเฉลี่ยประชากร (Population mean) ของ Weiers. (2005) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน และเก็บกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มแบบไม่เจาะจง ณ บริเวณผู้โดยสารขาออก ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้เดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยและกำลังจะเดินทางกลับประเทศ

ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มตัวอย่างประเทศที่พำนักและเชื้อชาติอาศัยหลักเกณฑ์ตามภูมิศาสตร์ (Demographic) แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มประเทศ ดังนี้

กลุ่มประเทศที่ 1 คือ กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก

กลุ่มประเทศที่ 2 คือ กลุ่มประเทศยุโรป

กลุ่มประเทศที่ 3 คือ กลุ่มประเทศอเมริกา และกลุ่มประเทศโอเชียเนีย

กลุ่มประเทศที่ 4 คือ กลุ่มประเทศเอเชียใต้ กลุ่มประเทศอาเซียน และกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามเชิงปริมาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สัญชาติ ประเทศที่พำนัก ภาษาแม่ที่ใช้ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด จำนวนผู้ร่วมเดินทาง จำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ระยะเวลาที่พำนักในประเทศไทย การประเมินระดับความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่าง แหล่งที่มาของข้อมูลที่นักท่องเที่ยวได้รับเกี่ยวกับประเทศไทยก่อนเดินทางท่องเที่ยว และภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายปิดและเติมคำตอบ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการประเมินระดับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ตามแนวคิดของ Lepp. and Gibson. (2003) ลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert scale 5 ระดับ โดยมีปัจจัยความเสี่ยง 7 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 ปัจจัยด้านสุขภาพ ได้แก่ สภาพภูมิอากาศ โรคระบาดและโรคติดต่อ และความเจ็บป่วยขณะเดินทาง ด้านที่ 2 ปัจจัยด้านการขาดความมั่นคงทางการ

เมือง ได้แก่ การประท้วง การจลาจล และการปฏิวัติ ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านการก่อการร้าย ได้แก่ การลอบวางระเบิด การถูกจับเป็นตัวประกัน และการจี้เครื่องบิน ด้านที่ 4 ปัจจัยด้านความแตกต่างทางด้านอาหาร ได้แก่ ความไม่คุ้นเคยของรสชาติอาหาร ความไม่คุ้นเคยของส่วนผสม ความไม่ถูกสุขลักษณะของอาหาร และอาหารที่ไม่คุ้นเคย ด้านที่ 5 ปัจจัยความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม ได้แก่ อุปสรรคด้านภาษา การเข้าใจผิดทางภาษา ท่าทาง และการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย ด้านที่ 6 ปัจจัยความเชื่อทางการเมืองและศาสนา ได้แก่ ความแตกต่างทางการเมืองการปกครอง ความแตกต่างทางศาสนา ความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศไทย และความขัดแย้งทางศาสนาในประเทศไทย ด้านที่ 7 ด้านอาชญากรรม ได้แก่ การถูกขโมยทรัพย์สิน การถูกข่มขืน และการถูกฆ่า ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยในด้านต่าง ๆ ก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 5 ด้าน ได้แก่ ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว นุศลการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ความปลอดภัย การขนส่งมวลชน และความมีน้ำใจและเอาใจใส่แบบไทย ลักษณะเป็นข้อความปิดประเมินแบบ Likert scale 5 ระดับ ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะเดินทางกลับมาท่องเที่ยวยังประเทศไทยอีก ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายปิด และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาอื่นๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยการเติมคำตอบ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและค่าความเชื่อมั่นกับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่อาคารผู้โดยสารขาออก ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ จำนวน 30 ชุด ได้ค่าความเชื่อมั่น Cronbach's alpha ของแบบสอบถามเท่ากับ 0.866

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ การศึกษาคั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ โดยการแจกแบบสอบถามแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติบริเวณผู้โดยสารขาออก ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ในช่วงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2556 ถึงเดือนมกราคม พ.ศ. 2557 ตรวจสอบข้อมูลและแปลผลในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ถึง เมษายน พ.ศ. 2557 จากนั้นจึงวิเคราะห์รายงานและผลการศึกษา

2. ข้อมูลทุติยภูมิ เป็นข้อมูลจากเอกสาร เช่น หนังสือ

วารสาร บทความและงานวิจัยทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลจากเว็บไซต์ และข่าวสารต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความเสียหายทางการท่องเที่ยว

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ สัญชาติ ประเทศที่พำนัก ช่วงอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา จำนวนผู้ร่วมเดินทาง จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในไทย ระยะเวลาที่พำนักในประเทศไทย ระดับการรับรู้ความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่าง ความตั้งใจที่จะเยี่ยมเยือนซ้ำของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติอัตราส่วนร้อยละและความถี่

2. วิเคราะห์ข้อมูลระดับการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยในด้านต่างๆ ประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพ ด้านการขาดความมั่นคงทางการเมือง ด้านการก่อการร้าย ด้านความแตกต่างทางด้านอาหาร ด้านความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม ด้านความเชื่อทางการเมืองและศาสนา และด้านอาชญากรรม โดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อหาระดับการรับรู้ความเสี่ยง 5 ระดับ

3. วิเคราะห์ข้อมูลระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยในด้านต่างๆ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ความปลอดภัย การขนส่งมวลชน และความมีน้ำใจและเอาใจใส่แบบไทย โดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อหาระดับความคิดเห็น 5 ระดับ

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม สถิติที่ใช้ คือ การวิเคราะห์ด้วยสถิติ F-test ในการวิเคราะห์ตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป และการวิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test (Independent samples) ในการวิเคราะห์ตัวแปร 2 กลุ่ม เพื่อหาค่านัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคลมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน พบว่า มีเพศชาย ร้อยละ 55.1 เพศหญิง ร้อยละ 44.9 มีอายุ

ระหว่าง 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.2 มีสัญชาติอยู่ในกลุ่มประเทศที่ 4 ได้แก่ เอเชียใต้ อาเซียน และตะวันออกกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.1 โดยส่วนใหญ่มีสัญชาติอยู่ในกลุ่มประเทศเอเชียใต้ ได้แก่ อินเดีย ศรีลังกา โอมาน ปากีสถาน และบังกลาเทศ คิดเป็นร้อยละ 15.3 และมีถิ่นที่พำนักอยู่ในกลุ่มประเทศที่ 4 ได้แก่ เอเชียใต้ อาเซียน และตะวันออกกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.6 โดยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในกลุ่มประเทศเอเชียใต้ คิดเป็นร้อยละ 15.3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้ภาษาแม่อยู่ในกลุ่มประเทศที่ 2 คือ ยุโรป คิดเป็นร้อยละ 46.2 มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 64.7 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 56.4 และมีผู้ร่วมเดินทางด้วย 1 คน คิดเป็นร้อยละ 34 โดยเคยเดินทางมาท่องเที่ยวในไทยแล้ว 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.3 มีระยะเวลาพำนักในประเทศไทยจำนวน 1 ถึง 7 วัน คิดเป็นร้อยละ 38.2 ประเมินตนเองว่าสามารถรับความเสี่ยงในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.7 และตั้งใจที่จะเดินทางมาเยี่ยมเยือนซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 92.7 กลุ่มตัวอย่างได้รับข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยจากทางอินเทอร์เน็ต จำนวน 298 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 77.4 ของกลุ่มตัวอย่าง และนิยมรับข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 372 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 97.4 ของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวไทย พบว่า ปัญหามาตรฐานราคาสินค้าและบริการ โดยเฉพาะการเพิ่มราคาสินค้าและบริการสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นปัญหามากที่สุด รองลงมา คือ ปัญหาด้านภาษา ปัญหาความไม่สงบทางการเมือง และปัญหาการตมตุนหรือหลอกลวงของรถแท็กซี่ และมีข้อเสนอแนะจากกลุ่มตัวอย่างให้เพิ่มป้ายบอกทางหรือป้ายเส้นทางเดินรถสาธารณะเป็นภาษาอังกฤษ ควรมีร้านอาหารฮาลาลในแหล่งท่องเที่ยว เพิ่มจำนวนถังขยะในแหล่งท่องเที่ยว ควรควบคุมร้านอาหารข้างทางให้มีสุขอนามัย เพิ่มจำนวนบันไดเลื่อนที่สถานีรถไฟฟ้า และเพิ่มจำนวนห้องน้ำสาธารณะ

ผลการศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านมีความเสี่ยงน้อย โดยด้านการก่อการร้ายมีความเสี่ยงน้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและราย

ด้านมีความเสี่ยงลดลงทุกด้าน

ผลการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีเพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ระดับการรับรู้ความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่าง ความตั้งใจที่จะเยี่ยมเยือนซ้ำ ต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ต่างกัน

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีสัญชาติ ประเทศที่พำนัก ช่วงอายุ จำนวนผู้ร่วมเดินทาง ระยะเวลาที่พำนักในประเทศไทย ต่างกัน จะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ไม่ต่างกัน

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีเพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ช่วงอายุ ระดับการรับรู้ความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่าง ต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ต่างกัน

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีสัญชาติ ประเทศที่พำนัก จำนวนผู้ร่วมเดินทาง ระยะเวลาที่พำนักในประเทศไทย จำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ความตั้งใจที่จะเยี่ยมเยือนซ้ำ ต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ไม่ต่างกัน

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่าในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับดีมาก โดยก่อนเดินทางภาพลักษณ์ด้านการขนส่งมวลชน และความปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง หากเมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นหลังเดินทางพบว่ามียกระดับดีขึ้นทุกปัจจัย

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. การศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยการรับรู้ความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านมีความเสี่ยงน้อย โดยด้านการก่อการร้ายมีความเสี่ยงน้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านมีความ

เสี่ยงลดลงทุกด้าน สอดคล้องกับการศึกษาของ Mansfeld (2006) Lepp. and Gibson. (2003) Wilks and Page (2006) and Reisinger. and Mavondo. (2006) ที่กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยงเกี่ยวกับความไม่สงบทางการเมือง รวมถึงปัญหาด้านสุขภาพนั้น หากนักท่องเที่ยวได้รับรู้ในระดับที่ยอมรับได้จะตัดสินใจเดินทางมาเยือน แต่หากมีการรับรู้เกินกว่าระดับที่จะสามารถยอมรับได้ จะส่งผลลบต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยว

2. การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกับปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีเพศต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิมพมาดา วิชาศิลป์ (2553) เกศสุดา เหล่าตระกูล (2553) Reichel, Fuchs. and Uriely. (2007) and Seddighi, Nuttall. and Theocharous. (2001) ที่กล่าวว่า การรับรู้เรื่องความเสี่ยงทางการท่องเที่ยวขึ้นอยู่กับเพศ

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีสัญชาติต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ไม่ต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับ Seddighi, Nuttall. and Theocharous. (2001) ที่กล่าวว่า การรับรู้ความเสี่ยง นอกจากจะพิจารณาถึงบทบาทของการท่องเที่ยวแล้ว ควรพิจารณาถึงปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น เชื้อชาติ

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีประเทศที่พำนักต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ไม่ต่างกัน สอดคล้องกับข้อมูลจากองค์กรการท่องเที่ยวของประเทศต่างๆที่เตือนนักท่องเที่ยวของตนเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านต่างๆ

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีช่วงอายุต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ไม่ต่างกัน ในขณะที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีช่วงอายุต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Seddighi, Nuttall. and Theocharous. (2001) และพิมพมาดา วิชาศิลป์ (2553) ที่พบว่า อายุส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยง

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีสถานภาพสมรสต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวใน

ประเทศไทยที่ต่างกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิมพ์มาดา วิชาศิลป์ (2553) และ เกศสุดา เหล่าตระกูล (2553) ที่พบว่า สถานภาพสมรสส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยง

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมี ผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ เกศสุดา เหล่าตระกูล (2553) ที่พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงในการเดินทางท่องเที่ยวแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีจำนวนผู้ร่วมเดินทางต่างกัน จะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่ต่างกัน ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิมพ์มาดา วิชาศิลป์ (2553) และ Reichel, Fuchs and Uriely . (2007) ทั้งนี้เพราะก่อนเดินทางรับรู้ความเสี่ยงอยู่ในระดับน้อย

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีจำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ต่างกัน ในขณะที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีจำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในไทยต่างกัน จะมีผลต่อการรับรู้ ความเสี่ยงหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ไม่ต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ Pinhey and Inverson. (1994) พิมพ์มาดา วิชาศิลป์ (2553) และ Millman and Pizam. (1988) ที่พบว่า จำนวนครั้งของการมาเยือนมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยง กล่าวคือ ยิ่งเดินทางมาท่องเที่ยว ณ จุดหมายปลายทางใดบ่อย ระดับการรับรู้ความเสี่ยงจะน้อยลง โดยเฉพาะ Sonmez and Graefe. (1998) and Reichel, Fuchs and Uriely. (2007) พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีประสบการณ์มากกว่าจะมีการรับรู้ความเสี่ยงน้อยลงและ Lepp and Gibson. (2003) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวที่นิยมสิ่งที่คุ้นเคยจะรับรู้ความเสี่ยงต่อสิ่งใหม่ๆในระดับที่สูงกว่าพวกที่นิยมความแปลกใหม่

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีระยะเวลาที่พำนักในไทยต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ไม่ต่างกัน ซึ่งต่างไปจากการศึกษาของ เกศสุดา เหล่าตระกูล (2553) ที่กล่าวว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีระยะเวลาในการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงในการเดินทางท่องเที่ยวแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีระดับการรับรู้ความเสี่ยงของ

ตนเองต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ Pinhey and Inverson. (1994) ที่ว่า นักท่องเที่ยวที่หลีกเลี่ยงความเสี่ยง จะเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางที่คิดว่าปลอดภัยเท่านั้น ในขณะที่นักท่องเที่ยวที่แสวงหาความเสี่ยงจะไม่ใส่ใจในการเลือกจุดหมายปลายทางท่องเที่ยวถือเป็นการหาประสบการณ์ใหม่

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีความตั้งใจต่างกันในการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำจะมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ต่างกัน หากแต่หลังเดินทางท่องเที่ยวแล้วการรับรู้ความเสี่ยงไม่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Lepp and Gibson. (2003) Awaritfe and Onome. (2004) และ สุวีร์ณัสนัญ โสภณศิริ (2554) พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่นักท่องเที่ยวมาประกอบการตัดสินใจว่าจะเดินทางมาท่องเที่ยวซ้ำหรือไม่

3. การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกี่ยวกับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศ

การศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวก่อนและหลังเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับดีมาก โดยก่อนเดินทางภาพลักษณ์ด้านการขนส่งมวลชน และความปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง หากเมื่อเปรียบเทียบกับระดับความคิดเห็นหลังเดินทางพบว่า มีระดับดีเพิ่มขึ้นทุกปัจจัย สอดคล้องกับการศึกษาของ ภรรยาภา ชอบสอน (2555) ที่ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทย พบว่า ก่อนการเดินทางมาของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ภาพลักษณ์ของประเทศไทยอยู่ในด้านลบ แต่เมื่อเดินทางมายังประเทศไทยแล้วนักท่องเที่ยวมีมุมมองภาพลักษณ์ที่ดีขึ้น

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

นักท่องเที่ยวได้ประเมินความเสี่ยงของประเทศไทยก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย โดยเฉพาะด้านการก่อการร้ายมีระดับน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทางโดยภาพรวมและรายด้านลดลงทุกด้าน เพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา

และระดับการรับรู้ความเสี่ยงของตนเอง ส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนและหลังเดินทาง ขณะที่จำนวนครั้งที่เคยมาท่องเที่ยวไทย และความตั้งใจจะเยือนซ้ำ ส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงก่อนเดินทาง และช่วงอายุส่งผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงหลังเดินทาง ก่อนเดินทางนักท่องเที่ยวมีการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวไทยในด้านลบพอสมควร หากหลังเดินทางแล้ว นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประเทศไทยดีขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

ควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านการท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศวางแผนระยะเร่งด่วนเพื่อให้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบันเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของประเทศไทย โดยเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย เช่น จัดให้มีการสัมมนาผู้ที่ได้เดินทางมาประเทศไทยในช่วงเวลาไม่เกิน 3 เดือน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ทันสมัย โดยการประชาสัมพันธ์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต เพราะผลการศึกษาค้างนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยมรับข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยทางอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). **แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559**. สืบค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2556, จาก <http://www.mots.go.th>
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2552). **แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปอุตสาหกรรมและมาตรการกระตุ้นการท่องเที่ยว พ.ศ. 2552-2555**. สืบค้นเมื่อ 5 ตุลาคม 2556, จาก <http://www.mots.go.th>
- เกศสุตา เหล่าตระกูล และคณะ. (2553). การศึกษาอิทธิพลของความรู้จากแหล่งท่องเที่ยวและคุณค่าวัฒนธรรมที่มีต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวเชิงบำบัดรักษา และฟื้นฟูสภาพที่ขึ้นอยู่กับการรับรู้ความเสี่ยงในการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในเขตเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี. **วารสารวิทยาศาสตร์บูรพาปริทัศน์**, 5(1), 35-47.
- ภราชาญา ซอบสอน. (2555). การศึกษาทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทย. **วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม**, 1(1), 45-68.
- พิมพ์มาดา วิชากิลป์. (2553). **การศึกษารับรู้ด้านความเสี่ยง**

และการป้องกันความเสี่ยง ขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

- ASEAN National Tourism Organizations. (2008). **ASEAN Tourism Investment Guide**. Retrieved Oct 5, 2012. From <http://www.asean.org>.
- Awaritefe and Onome. (2004). Tourists' Values, Activities and Motivation for Travel to Third World Destinations: Case Study of Nigeria. **Tourism Review**, 59(1), 34-43.
- CNN. (2008). **Thailand's Tourism Industry Set to Suffer**. Retrieved Sep 6, 2013. From CNN Website : <http://edition.cnn.com/2008/WORLD/asiapcf/11/26/thailand.blasts.tourism>
- Karla. C. (2012). **7 Myths about Traveling in Thailand**. Retrieved Sep 6, 2013. From CNN Website: <http://travel.cnn.com/bangkok/visit/7-myths-about-traveling-thailand-078726>
- Lepp. A. and H. Gibson. (2003). Tourist Roles, Perceived Risk and International Tourism. **Annals of Tourism Research**, 30(3), 606-624.
- Lonely. P. (2013). **Thailand : Health & Safety**. Retrieved Sep 6, 2013. From Lonely Planet Website: <http://www.lonelyplanet.com/thailand/practical-information/health>
- Mansfeld. Y. and A. Pizam. (2006). **Tourism, Security and Safety: From Theory to Practice**. Oxford: Butterworth Heinemann
- Millman. A. and A. Pizam. (1988). Social Impacts of Tourism on Central Florida. **Annals of Tourism Research**, 15(2), 191-204.
- Pinhey. T. K. and T. J. Inverson. (1994). Safety Concerns of Japanese Visitors to Guam. **Journal of Travel and Tourism Marketing**, 3(2), 87-97.

- Reichel. A., G. Fuchs. and N. Uriely. (2007). Perceived Risk and the Non-Institutionalized Tourist Role: The Case of Israeli Student Ex-Backpackers. **Journal of Travel Research**, 46(2), 217-226.
- Reisinger. Y. and F. Mavondo. (2006). Cultural Differences in Travel Risk Perception. **Journal of Travel and Tourism Marketing**, 20(1), 13-31.
- Ronald. M W. (2005). **Introduction to Business Statistics**. 5th Ed. Pennsylvania : Duxberry Press.
- Seddighi. H.R., M.W. Nuttall. and A.L. Theocharous. (2001). Does Cultural Background of Tourists Influence the Destination Choice? An Empirical Study with Special Reference to Political Instability. **Tourism Management**, 22(2), 181-191.
- Sonmez. S. and A. R. Graefe. (1998). Influence of Terrorism Risk on Foreign Tourism Decisions. **Annals of Tourism Research**, 25(1), 112-144.
- Sonmez. S. and A. R. Graefe. (1998). Determining Future Travel Behavior from Past Travel Experience and Perception of Risk and Safety. **Journal of Travel Research**, 37(4), 171-177.
- U.S. Department of State. (2013). **Thailand Country Specific Information**. Retrieved Sep 16, 2013. From U.S. Department of State Website: <http://travel.state.gov/content/passportsenglish/country/thailand.html>
- Virtual Tourist. (2013). **Thailand Warnings and Dangers**. Retrieved Sep 16, 2013. From VirtualTouristWebsite: http://www.virtualtourist.com/travel/Asia/Thailand/Warnings_or_Dangers-Thailand-TG-C-1.html
- Wilks. J. and S. Page. (2006). **Managing Tourist Health and Safety in the New Millennium**. Oxford: Pergamon.

